

можеше да костува живота на нѣкого. Тя повика на помощъ всичкия си умъ и съобразителностъ, за да се не подхлъзне. Понеже мама се колебаеше и още бавѣше да отговори, каймакина пакъ подзе:

— Казвай де:

— Какво да казвамъ, ефендимъ? Вие много добре знаете, че ние женитѣ си гледаме женската работа вкъщи отъ тъмни зори до късна вечеръ. Не ни остава време дори децата да си погалимъ, а съвсемъ не и мжжетъ да следимъ. Пъкъ ние женитѣ сме и глупави. Де можемъ да разбираме мжжкитѣ работи!

Ти никакъ ли не си се запитвала, кжде се губятъ Стоименъ и даскалъ Димитъръ? Защо ходятъ по селата?

— Деверъ ми Стоименъ, знаешъ, ефендимъ, че е кожухаръ. Ходи по селата да сбира кожи. А даскалъ Димитъръ е ергенъ. Харесалъ е нѣкоя селянка. Скоро щѣлъ да се жени. Тѣй казваше веднашъ.

— Ааа! Даскалъ Димитъръ никаква селянка не иска, а твоята зълва Мара. Не ме заблуждавай.

Мама се обърка отъ това възражение, но скоро се съвзе: съ голѣма смѣлость ненадейно скрои нѣщо ново и отвърна.

— Истина, ефендимъ, той искаше зълва ми, но тя се разболѣ преди два-три месеца и отива отъ зло по на зло, та той се отказа отъ нея. Развали се работата.

Това можа да измисли мама въ тая опасна беседа, това каза и млъкна. Мълчеше и каймакина и гледаше изпитателно. Искаше да проникне въ погледа ѝ, за да разбере, изцѣло ли е истина казаното или има и примѣсъ. Важна задача му предстоеше — напълно да се убеди, преди да земе решение.

Не можеха българитѣ въ Бръстово да не признаятъ, че каймакина бѣше не само уменъ но и добъръ, мерхаметлия човѣкъ. Той правѣше изключение отъ общото поведение на властѣта. За да поддържа престижа на полицията, той вещо и строго си изпълняваше длъжността, не